

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania M.L i A.L.

przeciwko Dyrektorowi Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w G.
Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie

z udziałem zainteresowanego M. sp. z o.o. w B.

o przyłączenie do sieci kanalizacyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 12 maja 2026 r.,

skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2024 r., sygn. akt II NSK 118/23,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 maja 2024 r. M.L. i A.L. (dalej: „skarżący”) wnieśli skargę o
wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu
Najwyższego z dnia 13 lutego 2024 r., sygn. akt II NSK 118/23.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu.

Według art. 399 § 1 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania, które
zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Na podstawie tego przepisu uznaje

się za dopuszczalne wznowienie postępowania zakończonego również innym niż wyrok, prawomocnym orzeczeniem merytorycznym. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie należy do orzeczeń o charakterze merytorycznym i nie podlega zaskarżeniu skargą o wznowienie postępowania (m.in. postanowienia SN: z 6 maja 2003 r., I CO 7/03, OSNC 2004, nr 1, poz. 14; z 9 października 2007 r., II CO 6/07; z 19 marca 2012 r., II UO 1/12; z 5 grudnia 2012 r., I CO 49/12; z 18 marca 2015 r., I UO 2/14; z 19 grudnia 2017 r., I UO 2/17). Rozpoznawana skarga podlega zatem odrzuceniu jako wniesiona od orzeczenia, od którego taki środek prawny nie przysługuje.

Kolejno należało wskazać, że skarga nie była zasadna również w tym zakresie, w jakim została oparta na podstawie określonej w art. 401 pkt 1 k.p.c. Należy stanowczo wskazać, iż wnoszący skargę o wznowienie postępowania, profesjonalny pełnomocnik, powinien zdawać sobie sprawę z tego, że w świetle art. 29 § 1-3 u.SN niedopuszczalne jest kwestionowanie prawidłowości powołania sędziego przez Prezydenta RP, zaś uchwała Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20 została pozbawiona wszelkiej doniosłości normatywnej wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, jako niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004 nr 90, poz. 864/30 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 EKPCz. Wobec konieczności przypomnienia tych oczywistych faktów, nie od rzeczy będzie również przypomnienie, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, przez co związane są nimi wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, w tym organy stosujące prawo.

Z powyższych względów na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzucił rozpoznawaną skargę jako niedopuszczalną.

[r.g.]

